

Norges Indskrifter med de ældre Runer.

Udgivne for

Det Norske Historiske Kildeskriftfond.

3die Bind.

Ved

Magnus Olsen.

3die Hefte,
Slutningshefte.

Christiania.

I Hovedkommission hos Jacob Dybwad.

A. W. Brøggers Bogtrykkeri A/S.

1924.

19. Kjølevig i Strand.

(Bd. I S. 268–277. II S. 554 f.)

S. 273 f. og S. 554 hadu-. Den samme Substantivstamme haves vistnok ogsaa paa Strøm-Brynet: *haþu* (se Bd. II S. 695 ff.). — Th. von Grienberger, Göttingische gelehrte Anzeigen 1906 Nr. 2 S. 101 mener, at Ordet for »Kamp« i Germansk har lydt **hadu-* (af **katú-*), ikke **haþu-*.

Ifølge v. Grienberger (smst. S. 102) er *hadulaikaR* ikke Sønnens Navn, men Faderens og Subjekt for Verbet »hauglagde«; dertil er saa *hagustadaR* Apposition.

S. 274 hagustadaR. Se Rettelser og Tilføielser til Valsfjord-Indskriften (Nr. 28).

Bugge (Aarbøger 1905 S. 326) foreslaar at tolke *hag* Brakt. 68 som »forkortet af *hagustaldaR* [jfr. Bd. I S. 346 Anm. 1], hvilket Navn den Mand bærer, som har sat Strand-Stenen i Ryfylke (hvor I i Navnet ikke er skrevet). Mulig er han af samme Slægt som Brakteatens Forfærdiger.«

S. 275 hlaaiwido eller haaiwido. Det tilsvarende Participium forekommer paa Amle-Stenen: *haiwidaR*. Se Bd. II S. 578 f., hvor Skrivemaaden *h-* for *hl-* nærmere drøftes. Derimod antager v. Grienberger (anf. St. S. 102 f.), at man ved begge disse Verbalformer har at gaa ud fra et **haiwjan* (med *h-*, ikke *hl-*), som intet har med *hlaiwa* Bø at gjøre: »Es eröffnet sich aus der Sippe got. *heiwafrauja* »οἰκοδομητοῦς«, kroat. *počivam, počivati* »ausruhen, sterben«, sloven. *počijem, počiti* »rasten«, aksl. *pokoj*, litt. *pakájus* »Ruhe«, got. *haims*, griech. *κοιμάω* »bette, schläferen ein«, *κοιμητήριον*, franz. *cimetière*, griech. *κείμεναι* »liege«, lat. *quies, quiesco*, ai. *çī* »cubare« die Möglichkeit ein Verbum **haiwjan* mit der Bedeutung »zur Ruhe bringen, bestatten« abzuleiten Das zwischenliegende Nomen entgeht uns allerdings; es kann in thematischer Form als **haiwa-*, **haiwi-* oder **haiu-* angesetzt, seine Bedeutung als »Ruhe, Ruheort« oder »Lager« ermittelt werden«. Til denne Forklaring tager Noreen, Altisl. Gramm.⁴, 1923, S. 381 intet Hensyn i sin Gjen-givelse af Indskriften (*hlaaiwido* »fehler für *hlaiwido?*« i oldn. Form **hlæða* [i 3dje Udg. **hleyðu*]).

S. 276 minino. Om Endelsen jfr. v. Grienberger S. 102.

S. 277. Om Overensstemmelser i Runeformer med Eidsvaag-Indskriften (Nr. 41) se Rettelser og Tilføielser til denne.